

vägen

En vägledning för bönen

AV

Pablo Marti

Índice

Att hitta in i boken

En bruksanvisning

1. »Läs dessa tankar långsamt«
2. »Reflektera över betraktelserna i lugn och ro«
3. «1) Detta är ord som jag viskar i ditt öra i förtroende såsom vän, som bror och far. 2) Gud hör vårt förtroliga samspråk.»

1) FÖRTROENDE

- 2) Kontemplation: »Gud hör vårt förtroliga samspråk.«

4. «Jag kommer inte att berätta någonting nytt. Jag vill väcka minnen till liv för att locka fram någon tanke som kan skaka om dig ...»

HJÄRTA, KÄRLEKENSÅR

5. »Så att du bättrar ditt liv och börjar gå längs bödens och Kärlekens vägar. Så att du till slut blir en omdömesgill människa«

Pablo Marti

VÄGEN
EN VÄGLEDNING FÖR BÖNEN

www.opusdei.org

© Copyright Opus Dei

Att hitta in i boken

Pablo Marti

Vägen är en bok som kan kännas lite obekvämt. Men låt dig inte avskräckas. Tvärtom – den vill utmana oss, eftersom dess budskap är så rikt att det är värt att återvända till dess rötter.

Redan titeln säger mycket. ”Vägen” är både en bödens väg och en kärlekens väg. Det är den andliga livets väg – att lära känna sig själv och att lära känna Jesus.

Jesus själv säger: »Jag är vägen, sanningen och livet.« Och i boken läser vi: »Kors, arbete, svårigheter. Du kommer att ha dem så länge du lever. Denna väg gick Kristus och lärjungen är inte förmer än Mästaren.« (*Vägen*, nr. 699).

På många ställen talar Josemaría om ”vägen” eller ”din väg”: vägen till Kristus, vägen till helighet, vägen i den kristna kallelsen. Och ytterst är vägen Kristus själv.

Josemaría skrev en gång: »Jag tycker mycket om ordet väg, för vi är alla vandrare på väg mot Gud. Vi är *viatores*, resenärer, som sedan födelsen går mot Skaparen. En människa som ger sig ut på en väg har klart för sig målet: hon vill nå fram från en plats till en annan. Därför tar hon till alla medel för att nå dit helskinnad – med lagom brådska, och utan att låta sig lockas in på sidospår eller vilseledas av farliga stigar» (*En diálogo con el Señor*, nr. 68).

Det fantastiska med Vägen är hur levande och aktuell den är. Den har lästs av miljontals människor i olika kulturer, och varje enskilt av dess 999 stycken kan stå på egna ben. De är som små stycken ur livet, glimtar, födda ur evangeliets sanning.

Orden talar fortfarande till oss, just därför att de berör våra bekymmer och drömmar, våra ljus och skuggor. Vägen handlar om

verkliga människor, sådana vi är – med vårt språk, våra tankar, våra känslor. Och det gör att den fortsätter tala till dagens människor.

Den moderna människan upplever ofta splittring och ensamhet. Trött på att dras med i strömmen, längtar hon efter att få uppleva enhet och gemenskap: med sig själv, med världen runt omkring och med Gud. Men ibland uppträder just den värld hon är kallad att älska passionerat som ett hot.

Här möts vår tids rop och Vägens budskap. Den erbjuder inte någon abstrakt teori utan en vägledning på samma livsplan där människan vinner och förlorar sitt liv.

Vägen talar till varje människa som hoppas, lever, tänker och lider – och säger att hennes liv inte är en tragedi, utan leds av en kärleksfull Försyn. Att hennes tillvaro är en helhet med ett syfte. Att hennes historia är en skapande rörelse mot fullhet.

»Den kristnes människobild« i *Vägen* bygger på tre grundtankar: för det första människans vardag, betraktad i ljuset av Guds närhet och godhet; för det andra bönen och nåden, upplevelsen av det gudomliga barnskapet; för det tredje den kristna kallelsen som en i grunden apostolisk kallelse – varje människa har en särskild uppgift i världen.

En bruksanvisning

Bönen är den väg som följer oss genom livet och hjälper oss att förstå dessa tre sanningar om oss själva, Gud och världen. Johannes Paulus II kallade Josemaría »en mästare i bödens praktik«. Därför vill jag använda förordet till *Vägen* som en slags bruksanvisning – en serie steg som han föreslår oss att gå för att komma djupare in i bödens liv.

»Läs dessa tankar långsamt.

Reflektera över betraktelserna i lugn och ro.

Detta är ord som jag viskar i ditt öra i förtroende såsom vän, som bror och far. Gud hör vårt förtroliga samspråk.

Jag kommer inte att berätta någonting nytt. Jag vill väcka minnen till liv för att locka fram någon tanke som kan skaka om dig, så att du bättrar ditt liv och börjar gå längs bödens och Kärlekens vägar.

Så att du till slut blir en omdömesgill människa.«

1. »Läs dessa tankar långsamt«

Filosofen Leonardo Polo skrev: "Att tänka är att stanna upp för att tänka." Så är det också med bön: att stanna upp för att be.

Långsamt är en hänvisning till samling, till tystnad. Hur svårt är det inte att föra ett samtal i telefon om tacksningen är dålig! Alla har vi upplevt det: man hör inte vad den andre säger (»Hej! Hörs det?« ...), eller det låter hackigt och går inte att förstå. Till slut blir det frustrerande, och det bästa är att lägga på och börja om, i hopp om att det ska fungera nu.

Tystnaden, detta »långsamt«, är tacksningen för att tala med Gud och med oss själva. Eftersom det inte fanns mobiltelefoner förr i tiden, beskrev den helige Josemaría tystnaden så här:

»Tystnaden är som portvakten i det inre livet« (Vågen , nr. 281);
»Försök att varje dag reservera några minuter för den välsignade ensamhet som är så nödvändig för att hålla i gång det inre livet« (ibid., nr. 304).

Att läsa långsamt innebär att samla sig, att vara i tystnad. Utan tystnad är det svårt att tala – med varandra eller med Gud. Den helige Josemaría skrev: »Tystnaden är det inre livets portvakt.»« (ibid., nr. 281).

Att läsa är en andlig aktivitet: att öppna dörren för anden.

Vi kan inte hålla samma tempo som den digitala världen dikterar. Kunskapens och kärlekens uppmärksamhet kräver ett långsammare tempo. Utrymme för att gå från sinnena till anden.

Läsningen innebär att öppna sig för ett Ord, ett budskap bortom jaget. Det inre livet måste relatera till något större än jag själv. I den meningen är bönen möjlig eftersom Gud har ett budskap, ett Ord, en

dialog inom sig själv. Och dessutom har han sänt ut detta glada budskap och gjort oss delaktiga av det. I denna mening är bönen alltid ett svar på den gudomliga initiativet, på Guds närvaro.

En nyligen utkommen fiktionsfilm som analyserar en tonårings känslor hävdar att drivkraften i hennes liv är påståendet: »Du duger inte tillräckligt!« Denna tanke leder till att man ständigt kämpar mer och mer, utan att någonsin vara nöjd. Det kristna livet är också kallat att växa, och man kan alltid förbättra sig. Men ansträngningen dikteras inte av »du duger inte«, utan av »du är värd hela Kristi blod«. Det vill säga: du har hela Faderns kärlek, och du är helt fri att svara med kärlek på Kärleken. Detta är budskapet som Jesus riktar till oss. Och vi behöver lyssna på det: läsa det långsamt.

2. »Reflektera över betraktelserna i lugn och ro«

Att meditera innebär att använda alla sina inre verktyg: längtan, fantasi, sinnen, förstånd, vilja och hjärta. Denna mobilisering är nödvändig för att fördjupa tron, väcka hjärtats omvändelse och stärka viljan att följa Kristus. Men man får inte glömma att meditation inte är något som bara är tillgängligt för särskilt begåvade personer eller för dem med en enastående koncentrationsförmåga: bön är en uppriktig kärleksrelation. Ett barn kan be bättre än en lärare.

Och återigen, i lugn takt – utan brådska. Det vill säga, utan att vänta på ett omedelbart resultat. Det är en utmaning, eftersom vi alla är vana vid att få svar på *WhatsApp*, en gilla-markering på *Instagram* eller att videon på *TikTok* ska spelas upp direkt. Och om det inte händer, eller om videon fastnar – vilken otålighet!

Meditation är något långt mer utmanande. Det är ett sökande – och inte efter något, utan efter någon. Inte som leken att hitta Wally, utan ett sökande efter Gud och efter oss själva. »Jag ville rekommendera ett särskilt stycke till min vänninna, men kom inte ihåg numret. Och just det stod skrivet på bokmärket: "Må du söka Kristus, må du finna Kristus, må du älska Kristus."« (*Vägen*, nr. 382).

Den kristne söker förstå meningen med sitt liv – eller, som påven Franciskus föreslår, för vems skull mitt liv är. Och hur jag lever det i dag, just nu, med en längtan att förstå och svara på det Herren ber mig om.

I ett första skede brukar förståndets verksamhet dominera – det försöker tränga djupare in i den kristna sanningen och ställa människan inför Kristi mysterium. Att meditera över det man läser, säger Katekesen, leder till att man gör det till sitt eget genom att konfrontera det med sitt eget liv och låta tankarna övergå i verklighet. Med hjälp av personlig ödmjukhet och tro upptäcker och urskiljer man hjärtats rörelser.

I det här steget brukar viljan spela en större roll – och med den hela den mänskliga känslövrlden. Utifrån den sanning som just nu präglar mitt liv (det som vi uppriktigt ser som gott och ont) handlar det om att upptäcka Guds vilja för mig – det som mitt liv verkligen är kallat att vara – och börja förverkliga det som Gud vill och som jag innerst inne är.

Att i bönen börja förverkliga det vi är innebar först och främst en önskan att förändras och att bli sådan som Gud vill. Därefter följer vår viljas beslut att anpassa sig till Guds vilja för oss. Sedan kommer föresatsen – oftast liten – att börja omsätta detta djupa viljebeslut i handling på ett konkret och avgränsat område av vårt liv.

Allt detta sker – och det är det viktigaste – i medvetenhet om vilka vi är: vår svaghet och vår storhet. Men framför allt i medvetenhet om vem vi är tillsammans med: Gud, som är vår Fader; Jesus, Guds Son; och den helige Ande, som är Guds kärlek i oss. Ur denna insikt om att vi står inför Gud växer bönens olika uttryck fram: tillbedjan och lovprisning, ånger, tacksägelse och bön om hjälp.

Den kristna bönen ägnar sig åt att begrunda trons mysterier – i första hand Jesu Kristi liv. Men reflektionen måste gå längre: mot en djupare kunskap om Herrens kärlek och mot föreningen med honom.

Det handlar om att nära förståndet för därifrån fördjupa kunskapen om både oss själva – vår sanning som Guds barn mitt i världen – och

om Gud. Från förståndet måste vi gå vidare till viljan: att ta emot och älska de sanningar vi alltmer upptäcker eller förnimmer, och att låta vår vilja formas av Guds vilja i det dagliga livet. Denna ständiga övning, som utgår från förståndet och viljan, tränger in i hela människans verklighet – hennes önskningar, känslor, drömmar, svårigheter osv. – och leder till en allt djupare förening mellan vårt liv och Guds liv: den kristne i Gud och Gud i den kristne.

Kort sagt, som de heligas erfarenhet lär oss: »Att be är att tala med Gud. Men om vad? Om vad? Om honom och om dig, om glädjeämnen och bekymmer, om framgångar och motgångar, om höga mål och vardagliga sorger ... Om dina svagheter. Tacksägelser och böner. Att älska och att sona. I korthet: att lära känna honom och dig själv, att "umgås".« (Vägen, nr 91)

Bönen är detta samtal med Gud om hela vårt liv och om hans Liv: att lära känna sig själv – vår sanning som Guds barn och våra personliga, familjära och sociala omständigheter: glädjeämnen, sorger, framgångar, misslyckanden osv. – och att lära känna Gud allt djupare; att umgås med honom med en växande medvetenhet om Guds närhet, om att det kristna livet är det liv som är fördolt med Kristus i Gud, om att Gud älskar oss och att vi kan älska Gud.

3. «1) Detta är ord som jag viskar i ditt öra i förtroende såsom vän, som bror och far. 2) Gud hör vårt förtroliga samspråk.»

1) FÖRTROENDE

Författaren till Vägen, den helige Josemaría, upplever Guds närvaro mycket levande i det vardagliga. Gud bor inte där uppe, bland stjärnorna.

“Man måste göra klart för sig att Gud ständigt är nära. Vi lever som om Herren vore där uppe, långt borta där stjärnorna lyser, men vi tänker inte på att han alltid finns vid vår sida. Han finns där såsom en kärleksfull fader. Han älskar var och en av oss mer än alla

världens mödrar förmår älska sina barn - för att hjälpa, leda, välsigna ... och förlåta oss.” (nr. 267).

Med barnets naturlighet och enkelhet lever han – och uppmanar andra att leva – kristendomens centrala mysterium: Gud Fadern, genom Kristi och Marias mänskliga natur, i den helige Andes verkan.

Därför är hans bön och hans ord direkta: mycket mänskliga och enkla, inte alls högtravande. Det handlar om det dagliga livet, fullt av vanliga och vardagliga händelser – men genomsyrat av Gud.

Därför är nyckeln i hans budskap ATT LITA på Gud. Tron är att tro på den kärlek som Gud har till oss. Benedikt XVI förklarar det med ett citat ur den helige Johannes i början av encyklikan *Deus caritas est*: »Vi har lärt känna den kärlek som Gud har till oss och tror på den.«

Bönen är det konkreta uttrycket för denna tro – den vänskapliga, innerliga och förtroliga gemenskapen med Gud. Och dess frukt är tillit: till sig själv och till andra.

Och därför är bönen också att leva i sanningen. Bönen är att leva i sitt eget hem, i hjärtats djupa sanning, i själens innersta: drömmar, längtan, önskningar, känslor, kärlek. Allt detta är i dag ofta övertäckt och döljs av mer ytliga och medelmåttiga begär, känslor och svagheter – sådant som hindrar oss från att nå vår djupaste identitet. Att tillsammans med Gud dyka ner i sitt eget hjärta: »att lära känna Dig och att lära känna mig själv« (den helige Augustinus).

2) Kontemplation: »Gud hör vårt förtroliga samspråk.«

Att leva utifrån detta: från hjärtat fyllt av tro, som leder till tillbedjan och lovprisning, tacksägelse, förlåtelse och ånger, förbön för alla och allt. Att leva som en kontemplativ människa.

Kontemplationen är den djupaste nivån i människans relation med Gud – dit varje kristen är kallad att nå. Den utgör höjdpunkten i den kristna bönen: att be (vokal bön), att meditera (inre bön) och att leva (i ständig Guds närvaro) i kontemplation.

Och samtidigt är kontemperationen också den enklaste verkligheten: att se på Gud och veta att han ser på oss, att bevara den djupa medvetenheten om Guds närvaro i varje stund och handling. Men eftersom det enkla på det andliga området är det mest fullkomliga och rika, låter det sig inte lätt fångas i begrepp.

Kontemperationen är barnets samtal med sin Fader, Gud.

Ett barn som vet att det är älskat av sin Fader – oändligt älskat – och som vill besvara den kärleken med ännu större kärlek. Men det inser att den kärlek som kan föra människan till Gud, till föreningen med honom, bara kan vara en övernaturlig kärlek – en oförtjänt gåva som ligger bortom människans egen förmåga. En kärlek som är Guds egen Kärlek–Ande, utgjuten i den kristnes hjärta. Kontemperationen är insikten om denna underbara verklighet: att vara kristen. Jag kan älska som Gud, därför att Gud bor i mig. Jag kan älska som Gud och förenas alltmer innerligt med honom, med hans faderliga vilja, eftersom jag allt djupare förenas med Kristus – tills jag blir en annan Kristus, Kristus själv.

Kontemperation är tillväxt eller fulländning av tron.

Tron får oss att rikta vårt sinne mot Gud och upptäcka underverket i hans väsen och hans närvaro i oss. Tron är att se på Gud och ständigt tänka på honom, att bevara en stadig vänskap med honom och tala med honom i hjärtat under dagens alla timmar. Att kontempera Gud är att vila i tanken på Gud och glömma sig själv.

»Bönen ger uttryck åt alla hjärtats känslor.« Kontemperationen är ingen rent intellektuell verksamhet. Tanken på Gud väcker kärlek, hopp, glädje, förundran, vördnad och tillbedjan.

En hel rad handlingar som omfattar hela den mänskliga verkligheten. I dessa handlingar får vi redan på något sätt del av saligheten, eftersom vårt hjärta kan finna vila och tillfredsställelse i att äga Gud. Kontemperationen är varken känsla, aktivitet eller kunskap – den är kärlek som omfattar allt.

Den kristna kontemperationen är att lära känna genom att älska och att älska genom att lära känna – i en djup och levande förening. Att se och betrakta Gud och veta att han ser och betraktar oss: att vara

medveten om Guds närvaro och närhet, vilket leder till att älska honom och till längtan – ja, behovet – att känna och älska honom mer - inte bara vid särskilda tillfällen utan ständigt, under hela dagen - och bättre.

Och att älska Gud – men också den värld som Gud älskar. Kärleken till Gud och kärleken till nästan bildar en oupplöslig enhet. Denna enhet innebär, för en människa som lever i världen, inte bara en inre kärlek utan också gärningar av kärlek – kärlek som tar sig uttryck i handling. De handlingar som utförs av en människa som låter sig vägledas av ett kristet förstånd – upplyst av tron på Kristus, av Kristi sätt att se verkligheten – är handlingar som uttrycker kärleken till Gud och till människorna; de faller inte utanför denna förståelse av kontemperationen.

Följaktligen framträder kontemperation och handling som två hållningar som inte bara är förenliga utan som kompletterar och förutsätter varandra.

4. «Jag kommer inte att berätta någonting nytt. Jag vill väcka minnen till liv för att locka fram någon tanke som kan skaka om dig ...»

HJÄRTA, KÄRLEKENSÅR.

Det handlar inte om att söka något nytt utanför oss själva, utan om att gå in i vårt inre – för där finns allt: Gud, jag själv och de andra. För att beskriva detta talade mystikerna (böernas mästare) om *såret*, kärlekens sår.

Vägen är ibland mycket direkt och vill på sätt och vis ”såra”. Se vad Irina (Almaty, Kazakstan) säger:

»En av de första böcker av den helige Josemaría som jag läste var Vägen. Och min första reaktion var rädsla. För mig, som filolog, var det märkligt att se så många direkta imperativ: "Tänk! Behandla! Handla! Lida! Ha tålamod! Arbeta! Gör det! Säg det! Kämpa! Prova! Glöm inte!"

Dessutom tilltalar författaren läsaren med du. Det kändes alltför direkt och kategoriskt. Jag tyckte inte om tonen i hur saker sades, nästan som i förebråelser, med kraftiga uttryck: »Du är feg«, »Det är hög tid att du slutar upp med din besynnerliga självömkan«, »Förödmjukelsen och Skammen«, »Glöm inte att du är ... en soptunna«, »Din värsta fiende är du själv«.

Jag började tänka efter och läsa boken om och om igen, och jag började känna hur en fast hand ledde mig på vägen – med fasthet, beslutsamhet och tillit. Verkets litterära stil verkade inte längre så kategorisk och hård; jag började i stället inse att man måste tala på det sättet till människor som vill ta livet på allvar.«

I dag, när man talar om kärlek, talar man ofta om ”sårbarhet”. Att välja att älska betyder alltså att välja att göra sig sårbar i det mest innerliga och sanna inom en själv. Bönen syftar just till detta: att tränga igenom de yttligare lagren av vårt liv tills vi når hjärtat, och där öppna dörren för Jesus, Fadern och den helige Ande – så att de fritt kan vandra med oss.

Kärleken sårar, eftersom den väcker både närvaro och frånvaro, både glädje och smärta. Ibland mår vi mycket, mycket bra – bättre än någonsin. Men samtidigt är vi djupt otillfredsställda, eftersom vi med allt större intensitet längtar efter att älska mer och att bli mer älskade.

I grunden är det i bönen som vi upptäcker vilka vi verkligen är – vår fattigdom, vår brist och vårt beroende, men också vår rikedom.

Genom hela frälsningshistorien visar sig Gud alltid i människans fattigdom och svaghet. Även om vi ofta tror att Gud visar sig i vår styrka, är verkligheten – som påven Franciskus säger – att Gud verkar också genom vår svaghet, likt den barmhärtighet som omsluter allt (jfr *Patris corde*, 2).

I själva verket föds bönen ur behovet, ur den personliga fattigdomen hos den blinde som vill se. Är inte var och en av oss blind, lam och döv – just för det som verkligen betyder något?

Ur detta livsnödvändiga behov, förenat med den längtan efter lycka som driver vår existens, föds den sanna frågan – en fråga som, för att

tränga bortom det ytliga, kräver lugn, tystnad och inre samling:

- Har jag verkligen allt jag önskar/vill ha? Eller saknar jag det som är viktigt – kärlek, renhet, hängivenhet osv.? och
- Önskar/vill jag verkligen ha det jag har – min image, yrkesframgången, de här skorna osv.?
- Sedan följer frågan: Hur kan jag lära mig att önska det som är värt att önska och inte det falska? Hur kan jag verkligen äga det jag vill äga – och inte det som bara verkar värdefullt?
- Bönen kan ge mig Gud, den kan hjälpa mig att förstå vem jag är – och den kan låta mig leva så som jag verkligen är.

Men just när jag når botten av min svaghet, finner jag min rikedom, min sanning, min frälsning. Bara Gud kan ge mig detta, bara Jesus Kristus kan rädda mig.

Detta är bön: inte en märklig övning, utan att tillsammans med Gud söka livets sanning – och älska den. Men den djupa sanningen, inte det ytliga. Att leva utifrån hjärtat.

5. »Så att du bättrar ditt liv och börjar gå längs bönen och Kärlekens vägar. Så att du till slut blir en omdömesgill människa«

Att du bättrar ditt liv. HANDLING.

Och bönen och Kärlekens vägar. KÄRLEK.

Och bli en omdömesgill människa. PERSONLIGHET. HELGJUTET LIV.

Los actos de la oración: petición, arrepentimiento, acción de gracias, alabanza y adoración.

Bönen åstadkommer en förändring, en förbättring. Precis som alla samtal, om det är äkta och uppriktigt. Tänk på samtal som har berört dig: med din far eller mor, med en vän, med någon äldre eller yngre. Förändringen sker i själva samtalet. Det samma gäller bönen, fast här är samtalet med Gud. Att verkligen be om förlåtelse, eller be om hjälp för oss själva eller för någon vi älskar, att tacka för de stora och små sakerna i vårt liv, att erkänna Guds storhet och godhet... Alla dessa handlingar i bönen fyller oss och förbättrar oss från djupet av vår sanna natur. Och när något känns bra, när vi gillar det, är vi beredda att fortsätta uppleva det: fortsatt på den vägen av bön och kärlek.

Vägen handlar om detta från första till sista raden. »Ditt liv får inte vara förgäves.« (nr. 1). »Bli förälskad, så kommer du aldrig att överge Honom.« (nr. 999). Lev ditt liv fullt ut, från och med nu. Oavsett om du är ung eller äldre är det nuet, idag, som är viktigt. Verkligen: *carpe diem!*, utnyttja detta ögonblick till fullo.

Kristus fyller alla sidor, för Kristus är människans Väg; och människans innersta väsen – hennes hjärta – upplyses av Kristi Sanning och tänds av Kristi Kärlek. Därav kommer den impuls som boken ger till ett fullständigt mänskligt liv, oskiljaktigt från de krav – kanske glömda eller slumrande – som det nya livet som Guds barn medför. Övernaturligt liv, tro, kärlek, Jungfru Maria, helig mässa, kyrkan, bön, botgöring, de heligas gemenskap osv.: det genuina i kallelsen att leva som kristen.

Camino talar om mötet med evangeliet, det vill säga med Frälsarens liv och ord, med den övernaturliga världen som på ett mildt, stillsamt och otänkbart naturligt sätt gör sig närvarande i vardagens vanliga saker. Denna livskrafts inverkan på människors liv väcker reflektion, erfarenhet, beröm, varning, hängivenhetens eld, kylan i avvisandet, den omfamnade hängivenheten, rådet, lovprisningen av Gud, det uppriktiga uttrycket av oförmåga, svårighet eller elände, bön om hjälp, uppmuntrande ord, drivkraft till trohet, öppnande av oväntade horisonter ...

»Det finns ingen annan kärlek än Kärleken!« (nr. 417). Detta är det rop som ekar på varje punkt av Vägen och som ljuvligt sårar

samvetet: kärlekens åtagande. Genom det slår Kristi hjärta och den kristnes hjärta i samklang; Guds kärleksfulla frihet och den skapades tacksamma frihet; Andens verk och den kristnes svar på nåden.

Den helige Josemaría insåg den stora hunger som finns i världen: hungern efter mening och sann frihet, hungern efter inre rening, hungern efter förståelse och vänskap som ofta döljer sig bakom de vitkalkade fasaderna i våra vackra samhällen. Han insåg att hans uppgift var att visa vägen till en djup och varaktig lycka – en väg till Kristus – och han sådde Guds ord i breda kast. Så blev han en andlig lärare, och denna lärare råder läsaren med sina 999 pilar att gå »börens och Kärlekens vägar« för att bli en »omdömesgill människa«. Han erbjuder med andra ord en väg av kärlek mot kristen mognad som uppnås i umgänget med Gud.

»Förvänta dig allt av Jesus: Du har ingenting, du är ingenting, du kan ingenting. Han kommer att verka, om du överlämnar dig helt åt honom.« (nr. 731).

Det är självbiografiska ord, som han kommenterade år senare: »Tiden har gått, och min övertygelse har blivit ännu starkare, djupare». Den kristnes hopp är kamp och överlåtelse till Gud. Säkerhet och visshet om målet, tillsammans med den innerliga övertygelsen om att det är nödvändigt att använda alla medel som står till buds. Kort sagt, en dygd hos vandrare som vet att de är nära målet, även om det fortfarande återstår långa sträckor att gå och många strider att utkämpa.

[Tillbaka till början](#)